

Mellem Jord og Himmel

Når *jeg* læser dette, kan en helt ny virkelighed have indfundet sig.

"You are now cleared for take-off."

Med de ord sendes der (normalt) et SAS-fly på vingerne, med kurs mod den amerikanske millionby Boston. Med op mod 200 kilometer i timen brager flyet hen ad den brun-sortede klæbende asfalt og forsvinder op mod den brændende sol, der nådigt kaster sine orangerøde farver mod hovedstaden, København, mens dagens sidste minutter render ud.

Desuden glædede Andersen sig virkelig til turen! Det har været en lang, sjippet vinter. Han længtes efter pausen, væk fra hans regelmæssige planlagte programmering, væk fra kedsommeligheden i hans morgenmadsrutiner, hjemmekontor og zoom interaktion.

Det er derfor, *vi* rejser: for at tvinge os selv til at trække vejret, for at bøje rum og tid, selvom det bare er et øjeblik. *Vi* tager afsted, så *vi* kan vende hjem og værdsætte tilværelsen. Sådant en tankegang, viser sig også som nyttig i tiden med pandemier og selvkarantæner.

Lige efter at Andersen aflyste turen til Boston, tog han en pause fra dagligdagen og forsøgte at genskabe rejsen virtuelt ved at bruge et af *mine* yndlingsværktøjer: Google Earth, Google Street View, Google Maps. Faktisk, alle Googles tjenester.

Et par dage forinden havde Andersen læst en udtalelse fra Google Street Views Program Manager Valentina Frassi, : *"I løbet af de sidste 60 dage har vi set Google Search-interessen steget med mere end 900 % for virtuelle ture over hele verden."*

Google tjenesterne gav Andersen muligheden for at navigere rundt om jorden, som om han sad i sit eget personlige fly. På computerskærmen lods Andersen som om, han landede i Logan Lufthavn i Boston. Et transit rum, hvor folk tager til for at rejse et andet sted hen. Det er et rum, hvor man ofte venter, og samtidig et rum hvor man er i bevægelse. Det samler hele verden. Man er pludselig forbundet med sine medrejsende. Det er der noget meget smukt ved, fordi det netop er nysgerrigheden og søgen i mennesket, der driver rejsen og forbinder mennesker på tværs af sprog, historie, kultur og ophav.

Andersen foretrak et farverigt rejseliv, besad barnets nysgerrighed, fantasi og evne til at forundres og begejstres. Han fandt inspiration og åndelig stimulans i naturen, var modernitetsbegeistret og optaget af teknologiske opfindelser. Med en enorm interesse for mytologi lå det ham nært at tænke over, hvilket slags dyr han ville være i en lufthavn... En fugl, der letter og lander og har sin rede. Overblik. Opmærksomhed. Tilgængelighed. Det gør den til et symbol, der forbinder kulturer og gør den international i al sin væsen.

Klik. Bagage. Klik. Lufthavnsmetroen. Klik. Videre til udlejning af bil, som (desværre) lugtede af talrige mængder af håndsprit og en fugtig pakke cigaretter. På rejsen ud af lufthavnen registrerede han utallige billeder af forvridninger og disse særligt mærkelige og forskruede øjeblikbilleder. Svævende mellem virkelighedsmomenter og fremmedgjorte mysterier. Mellemlum mellem parallelle universer.

Turen forsætter. Andersen snupede en frisk lavet pizza fra den "obligatoriske" og kendte familie eget restaurant, Santarpio's Pizza.

Et slags ritual, som jeg genmøder hver evig eneste gang.

Zoom. Zoom. Klik. Han observerede bilerne som kørte til og fra Logan Lufthavn. Efter lidt vandring studsede han

over sin færden: ind, ud og op, ned. Tunneller som ikke formår at forblive i ét forløb. Han kom ud på et sidespor - i det uendelige digitale univers - og kiggede på underlige broer. Nu, private billeder. Han undrede sig: Hvor lang tid var for lang?

Snart kedede Andersen sig, trykkede sig et par skridt frem, forlod skærmen og lokalet. Tilbage til København. Hverdagen.

Han er nysgerrig på mere - kontaktsøgende. Nærmest besat af det, han forsøgte at undersøge. I sin søgen som ledte ham ud på den lange, endnu uafsluttede, rejse, besluttede han at vende retur til skærmen, og han huskede hans møde med fuglen.

I et stykke tid undrede han sig over at den var glad; den ligesom skælvede af glæde.

Han tænker: *den usynlige sanger, som kun det skarpeste øje fanger, den svinger sig lodret til vejrs og holder sig så svævende, svirrende, alt imens den performer sin glædes- og jubelsang.*

Han opdager pizzaen i fuglens mund. Gevinst og begejstring. Endnu et klik og han er straks videre.

Nå - kort sagt, Andersen var på rejse og opdagede. Måske ikke med kroppen, men han var alligevel en opdagelsesrejsende, som var fascineret af Googles forførende verden.

Jeg bruger det ofte selv som et forskningsværktøj. At øve mig i at være et nysgerrigt menneske.

Han kan vandre ned ad næsten enhver gade i verden, ugeneret af sne eller regn og uden tage hensyn til tid og

rum simultant med at han sidder hjemme i sine egne trygge rammer. Og hvis Andersen bliver træt af sin destination, så kan han teleportere til et helt nyt sted på et nyt kontinent på få sekunder.

Det minder *mig* om ormehuller.

Det han finder særligt forførende ved Googles kortlægningstjenester, er at det foregiver at være en meget objektivt kortlægning af verdenen. *Indsamling af oplysninger om os*, tænker han. Tankerne flygter videre; fysiske infrastrukturer som vi følger – synlige, semisyndlige og usynlige. Digitale spor. Fotografier, som der taget. Køb, der er foretaget. Andersen har lært, at det simpelthen er et produkt af en bil, en motorcykel eller en fodgænger der transporterer ned ad en gade og tager billeder. Observationer. Opmærksomhed. Registrering. GPS drevet. Satellitter. Han erkender menneskehedens forlængelser ud i det kosmiske.

Det er ikke kun "behind the scenes", at disse Google- mennesker findes. Andersen møder dem også digitalt. For eksempel inde på den lokale i Chinatown, hvor han aner en skikkelse i spejlet. Eller når der tages selfies. Dét er selvfølgelig langt fra en objektivt kortlægning.

Mennesker kommer i vejen, som de altid gør, og fylder hver scene med historier.

Google Street View afslører også noget, som almindelige rejser ikke kan: Hvordan et sted har ændret sig over tid. Hver gang "Google" kommer forbi, skabes en ny kollektiv hukommelse. Palimpsest vokser. Som matriklen foran det, der nu er 9/11 Memorial. 2009, 2011, 2014 og 2019. Et sår, der heler i slowmotion.

Anderson prøver det med sin egen matrikel. Street View har en uhyggelig måde at gøre det velkendte ukendt på. Der opstår en form for metavers, da han kigger på sig selv udefra, for han sidder jo på den anden side af

væggen.

Der er noget fristende ved at være der, men ikke at være der, ved at være overalt og ingen steder på én gang. Den geospatiale afstand giver Andersen lyst, og gør ham ivrig efter mere.

Han er vild med glitcheness af disse menneskelige landskaber; den måde folks ben nogle gange er fordoblet, adskilt eller halveret fra deres forvrængede kroppe. Strækker. Fortætter. Måden næsten alles ansigter er slørret, dyr som får rettigheder qua af deres ansigter som også bliver slørret. Sløringer som om de ikke længere eksisterer - nogle gange gør de ikke længere.

Dette ligner vores verden, men det er ikke vores verden. Det er Google.

Her opstår indgange og udgange, mulighed får at åbne næsten enhver dør i verden.

At rejse i den virkelige verden handler om kontakt: kropskontakt og overfladekontakt. Kontakt med nye fødevarer, med nyt vand, nye lugte, nyt lys, nye sprog, nye himmelstrøg. Mærkeligt, at i dette øjeblik, omgivet af den usynlige trussel om (corona)smitte, formodes Andersen at nægte enhver kontakt, at trække sig tilbage, og barrikadere hans krop fra omverden.

Der vil altid være mere end én sandhed, for der er ikke kun én måde at forstå verden på. Verden har umådeligt mange måder at fremstå på. Måske er den indlysende løsning på at finde undren i denne "nye tid" (Den Nye Normale) at nogle af de bedste rejser venter os lige hvor vi er nu.

Historien har, ingen ende, ligesom Google selv.